

Exposició «El cos i la ciutat»
16/07/1999 - 26/09/1999

La ciutat pròpia

Michel Foucault ens va explicar com el poder inscrivía les seves empremtes en els cossos dels homes. Van der Keuken ha recorregut les ciutats amb la seva càmera tractant de descobrir la forma amb què aquestes marquen els cossos. I s'ha trobat que els cossos formen part de la ciutat, perquè són ells els que construeixen el substrat de pluralitat que la caracteritza. Un cos és una experiència. I tota experiència és irrepètible, però té un lloc. Aquest lloc Van der Keuken el troba a la ciutat. I aquesta trobada el condueix a transferir la idea de cos a la pròpia ciutat. La ciutat també és cos sobre el qual l'home inscriu la seva empremta. Des d'aquesta perspectiva, el discórrer erràtic de Van der Keuken d'una ciutat a l'altra li permet construir un territori comú. El territori del cos i la ciutat en què l'experiència personal s'inscriu. Al cap i a la fi som una ciutat de ciutats, una suma d'empremtes –del color de Nova York a la degradació de Sarajevo– que van calant en l'imaginari de cadascú. La ciutat pròpia.

Gràcies a Van der Keuken, i altres artistes com ell, hi ha una imatge possible del món feta a escala de les persones, perquè és sobre la seva experiència que es construeix i es fa possible una idea d'allò global totalment aliena a la ideologia (globalisme) i a la tecnologia (globalització). Una imatge que anuncia multitud d'imatges: la ciutat-món que cadascú edifica com a lloc propi. La ciutat de Van der Keuken no és una fugida cap a un territori virtual, sinó tot el contrari: la capacitat d'integrar a través de l'experiència tots aquells llocs en què l'estar ha resultat significatiu, ens ha marcat amb l'empremta d'allò constitutiu.